

Abbi Waxman
FELNŐTTKÉPZŐ

ABBI
WAXMAN

FELNÖTTKÉPZŐ

GENERAL PRESS
KÖNYVKIADÓ

A mű eredeti címe
Adult Assembly Required

Copyright © 2022 by Dorset Square, LLC

Hungarian translation © Gieler Gyöngyi

© General Press Könyvkiadó, 2023

Az egyedül jogosított magyar nyelvű kiadás.
A kiadó minden jogot fenntart,
az írott és az elektronikus sajtóban
részletekben közölt kiadás és közlés jogát is.

Fordította
GIELER GYÖNGYI

ISBN 978 963 452 764 0

Kiadja a GENERAL PRESS KÖNYVKIADÓ
1086 Budapest, Dankó utca 4–8.
Telefon: (06 1) 411 2416

www.generalpress.hu
generalpress@lira.hu

Felelős kiadó KOLOSI BEÁTA
Műszaki szerkesztő DANZIGER DÁNIEL
Felelős szerkesztő KISS-PÁLVÖLGYI LÍDIA

ELSŐ FEJEZET

Liz Quinn, a Knight's vezetője – amely egyike a még talpon maradt független könyvesboltoknak Los Angelesben – nem volt éppen lágy szívű ember. Jó, igaz, hogy befogadott egy kóbor macskát, amelyik aztán a boltban hozta világra a kölykeket, és igen, az is igaz, hogy van egy új kapcsolata, ami miatt mostanában néha lányosan elpirul, de úgy általában véve azt mondhatjuk róla, hogy meglehetősen epésen szemlélte az embereket.

Ám még Liznek is nehezebbre esett nem megsajnálni a boltba betévedt vevőt, aki most ott állt előtte.

Először is azért, mert a fiatal nő bőrig ázott. Los Angelesben nem esik túl gyakran az eső, főleg nem augusztusban, de azért elő szokott fordulni, és tíz perccel korábban akkora zivatar csapott le, mintha a felhők azt a kihívást állították volna maguk elé, hogy annyi vizet zúdítsanak le a földre, amennyi csak tőlük telik. Liz felfedezett egy kis tócsát a Douglas Adams-könyvek előtt, majd a nedves lábnyomokat követve megérkezett P. G. Wodehouse-hoz, ahol rátalált a *Homo Elázotticus* egy csuromvizes példányára, és megszólította:

– Elnézést, hozzak esetleg egy törülközőt?

A fiatal nő megfordult, hogy ránézzen, és Liz csak akkor vette észre, hogy ki van sírva a szeme.

– Igen, köszönöm. Nagyon hirtelen kezdett szakadni az eső. – A nő még mindig sírdogált, bár csak csöndesen,

a könnyek legördültek az arcán, és filmbe illően látványos nyomokat hagytak az arcát borító pizsokrétegben.

– Megkérdezném, hogy jól van-e, de láthatóan nincs – jegyezte meg Liz, aki felülmúlhatatlan mestere volt a precíz megfogalmazásnak. Megemelte a hangját, és hátrakiabált: – Polly, hoznál egy törülközőt?

Egy fojtott hang visszaszólt valamit válaszul.

– Nem, nem vagyok jól – felelte a fiatal nő. – Elnézést kérek, hogy összevizeztem a padlót. – Vett egy nagy levegőt, és kezet nyújtott Liznek. – Laura Costellónak hívnak, és elég rossz napom van. – Ahogy kimondta, rájött, hogy ez úgy hangzik, mintha az Anonim Alkoholistáknál mutatkozna be, egy olyan csoportban, ahol kivételesen alacsony a felvételi küszöb – de hát, így sikerült.

– És milyen értelemben rossz? – faggatta Liz, aki mindig lelkesen érdeklődött más emberek katasztrófái iránt. Eltűnődött, miért vacakol Polly ilyen sokáig azzal a törülközővel, de aztán eszébe jutott, hogy ő maga használta nemrég, hogy megszáritgassa Ferdinandot, a bolt kóbor macskáját, aki szintén nem értesült róla előzetesen, hogy esni fog. A szemöldökét enyhén összevonva töprengett, hogy mit is csinált utána a törülközővel. Ott hagyta a macska alatt? Mindegy, Polly majd kitalálja. Liz ismét Laurára összpontosította minden figyelmét.

– Nos... – Laura vett egy mély lélegzetet, és hadarni kezdett: – Ideköltöztem a mesterképzés miatt, amire járni fogok, de korábban érkeztem a tanév kezdeténél, hogy egy kicsit berendezkedjek, és esetleg keressek valami részidős munkát, és ma egy állásinterjún voltam, és jól is sikerült, de végül nem kaptam meg a munkát, úgyhogy azt hiszem, talán mégsem ment olyan jól, aztán amikor hazaértem, kiderült, hogy ég a házam. – Kis szünetet tartott. – Mármint a ház nem az enyém...

Annak ellenére, hogy szélesebb tempóban adta elő a történetet, és kissé hisztérikusan is, Liznek sikerült követnie. Bólogatott, és összekulcsolta maga előtt a kezét, mint egy reménykedő főpincér.

– Már sejtem, mire gondolt. Megértem, hogy tele van a hócipője.

Laura Costello óvatosan pillantott rá. Persze esik, de nem volt egészen biztos benne, hogy jön ide a hócipő. Kicsit szipogva folytatta:

– Így aztán felhívtam a nagymamámat, hogy mit tanácsol, de ő csak felhorkant, és közölte, hogy anyámaszszony katonája vagyok, és hogy elterelje a figyelmemet, mesélni kezdett egy barátnőről, aki megcsalta a barátját, Dave-et egy másik Dave-vel. Azzal, akinek lábujjai is vannak.

Liz mindig is nagy rajongója volt a fantasy műfajnak, és ezúttal próbált két kézzel kapaszkodni a történet fonalába.

– Miért, az első Dave-nek nincsenek lábujjai?

Laura megrázta a fejét.

– Nem úgy értem, vannak, csak a második Dave-nek extra lábujjai is vannak.

Liz megint elkiáltotta magát:

– Polly! A törülközőt!

– Aztán azt mondta, hogy bármikor hazamehetek. Tudta, hogy ezzel majd lecsillapít, mert nyilvánvaló, hogy azt nem akarom.

– Hát persze – bólogatott biztatóan Liz, bár kezdte kissé megbánni, hogy belebonyolódott ebbe a beszélgetésbe. Mivel barátságos arca volt, emiatt állandóan ki volt téve annak, hogy az emberek elárasztják az ilyesféle részletekbe menő, személyes közlendőkkel. Ami eléggé sajnálatos volt, mert Lizt nem különösebben érdekelte az ilyesmi.

Laura rögtönzött kis kontyba fogta össze a nedves haját, és nagyra kerekedett szemmel nézett Lizre.

– Épp sétálgattam, hogy kitaláljam, most mihez kezdjek, amikor zuhogni kezdett, ezért felpattantam az első buszra, ami jött, és most itt vagyok. – Próbálta összefogva tartani a haját, de lassan, csöndben kibomlott a tarkóján, mint egy fahéjas tekercs, és elkezdett begöndörödni a benti melegben. – Nincs munkám, nincsenek barátaim, és most már lakásom és száraz ruháim sincsenek, sőt semmilyen ruhám, kivéve azt, ami rajtam van. – Váratlanul elmosolyodott. – De még élek, és a jövő hónapban elkezdem az egyetemem, akkor pedig már lesz hol laknom. – Széttárta a kezét. – Remek. Remekül vagyok, és minden remek. – Valahol a hangja legeslegmélyén bujkált egy kis remegés, de sikerült úgy behúznia a fejét, hogy senki ne vegye észre.

Ebben a pillanatban megjelent a törülközővel Polly Culligan, a bolt egyik alkalmazottja.

– Elnézést! – lihegte. – A macska nem akarta elengedni. – Aztán észrevette az épp felszáradó könnyeket, valamint Liz arckifejezését, és elkiáltotta magát: – Nina! Tegyél fel teavizet!

Nina Hill a Knight's könyvesbolt társtulajdonosa volt, és a legnagyobb könyvmoly a világon. A délutánt azzal töltötte, hogy átnézte az idei iskolai kötelező olvasmányok listáját, és nekilátott gondoskodni róla, hogy a boltban megfelelő mennyiség legyen mindegyikből. Igaz, a legtöbb környékbeli szülő úgyis az interneten fogja beszerezni őket – az aljas árulók! –, de meglepődnének, ha tudnátok, hány példányt adott el a bolt az utolsó pillanatban *A kívülállókból*. Ráadásul, ha egy környéken lakó szülő besétál, és *A ház a Mango Street*ent vagy *A nagy Gatsbyt* keresi, egy

másik szülő pedig épp elhappolta előle az utolsó példányt, annak pokoli következményei lehetnek (és végül az Amazon teszi zsebre a hasznót). Nina nagyon komolyan vette ezt a feladatot, és épp mély koncentrációba merült, amikor hirtelen feltárult az iroda ajtaja, és egy magas, bőrig ázott nőszemély jelent meg a küszöbön. Nina felugrott ültéből, és kikapta a füléből a fülhallgatót, ami miatt nem hallotta a kiabálást, se a kopogtatást, se a felszólítást, hogy tegyen oda teavizet, és felkészült a csatára.

– Üdv! – köszöntötte a váratlan látogató, aki persze Laura volt. Lenézett Nina kezére. – Hogy sikerült eltörnie a csuklóját? – Azért rontott be olyan váratlanul, mert a sok eső miatt az iroda ajtaja kicsit megvetemedett, és keményebben meg kellett löknie, mint ahogy számított rá... a többit el tudjátok képzelni.

– Elnézést, valami könyvet keres? – Nina egy kicsit hátrált, ami miatt rálépett a macskára, az meg a bokájába vájta a fogait. Ferdinand még épp csak kiheverte, hogy elvették tőle a törülközőt, és ezek után még rá is taposnak, ez már tényleg több volt a soknál.

– Colles-törés? – érdeklődött Laura, aki még mindig csak ott állt, és csöpögött róla a víz a szőnyegre. Nináról és Lauráról is tudni kell – habár ők ekkor még nem tudták ezt egymásról –, hogy mindketten rendkívüli módon tudnak összpontosítani. Ninát megszállottan érdekelték a könyvek, a popkultúra, a filmek és a jó mémek. Laurát megszállottan érdekelték a csontok, az izmok, a sport és az emberi mozgás teljes skálája. Sajnálatos módon Laura specifikus érdeklődési köre miatt néha kicsit dilis benyomást tett. Főleg, ha hozzávesszük azt is, hogy épp csuromvizes volt, piszoknyomok kenődtek szét az arcán, és a haja szanaszét állt, amitől Nina szerint úgy festett, mint egy viking Hagrid (bár olyan nem is létezik).

– Nem tudom, milyen törés – felelte mérgesen. – Maga az egészségbiztosítótól jött? – Meglepően mély hangon szólalt meg, és érzékeltette, hogy nem lehet vele kukoricázni.

Laura összevonta a szemöldökét.

– Nem.

– A városházáról? – A Los Angeles-i munkabiztonsági hivatal általában nem foglalkozott a munkahelyen kívül történt balesetekkel, de Nina biztosra akart menni.

– Nem. – Laura hátrált egy lépést, és rátaposott Polly lábára, aki ott állt közvetlenül mögötte. Polly felszisszent, de neki több önuralma volt, mint a macskának, és nem harapta meg Laurát.

– Hé, Cerberus! – szólalt meg ridegen Liz Laura válla mögül. – Ennek az embernek egy csésze teára van szüksége, nem faggatózásra.

– Liz, te vagy az? – kérdezte Nina.

– Igen – felelte a barátnője és üzlettársa, és elnyomkodott Laura mellett, aki földbe gyökerezett lábbal ácsorgott. – Ki más lenne? Nem váratlan támadásról van szó, és nem a biztosítótársaság ellenőrzéséről, és nem egy dadaista performanszról, csak egy elázott vevőről, akinek rossz napja van, és szüksége lenne egy csésze teára. – Odasietett a vízfornalóhoz, bekapcsolta, majd megfordult, és felvont szemöldökkel Ninára pillantott. – Ugye emlékszel még, vannak ezek az emberek, akik időnként bejönnek, és feldúlják az agyonrendezett könyvespolcaidat? Akiktől a megélhetésünk függ?

– Ó, hogy a vevők...? – Nina továbbra is kételkedően pislogott Laurára. – Igen, valami rémlik.

Laura ránézett az apró termetű, filigrán nőre, aki ötvenes évekbeli stílusú, bővülő szoknyás ruhát viselt, és rögtön elfogta az aggodalom, hogy nem fognak jól kijön-

ni egymással. Nina annak a fajta menő, különleges stílusú lánynak tűnt, aki a gimiben a vintage szemüvege felett átnézve úgy pillantott Laurára, hogy szegény lány azonnal nagydarabnak és esetlennek érezte magát.

– Sajnálom – mentegetőzött Laura –, be kellett volna mutatkoznom, mielőtt a csuklójáról faggatom, de fizioterapeutának tanuló, és mindig rögtön megakad a szemem rajta, ha valahol gipszet látok. – Lesütötte a szemét, és a földet nézte, hogy kevésbé fenyegetőnek hasson, és egyből feltűnt neki Nina cipője, amely apró volt, és gyöngökkel kirakott. Mindig vágyott rá, hogy bárcsak ő is elég laza lenne ahhoz, hogy ilyen vintage ruhákat hordjon, de soha nem mertte megtenni.

Úgy tűnt, Nina megenyhül.

– Én pedig elnézést kérek, amiért arra a következtetésre jutottam, hogy az egészségbiztosító kémje.

– Létezik olyan? – kérdezte Polly, akinek az arckifejezése azt sugallta, hogy a képzeletét a valóságnál sokkal izgalmasabb dolgok népesítik be.

Úgy tűnt, Ninának furcsán öröme szolgál, hogy megválaszolhatja a kérdést:

– Most viccelsz? A biztosítási csalás évente több mint negyvenmilliárd dollár veszteséget jelent a biztosítótársaságoknak. Az egészségbiztosítási csalások pedig további hetvenmilliárdra rúgnak. – Nina felvonta a szemöldökét. – Az életbiztosítás már az ókori görög és római temetkezési társaságok idejében is létezett, ugyanakkor biztosítási csalásról is van bizonyítékunk már az időszámításunk szerinti első századból, ami, ha belegondolsz...

– Elég volt az érdekes tényekből! – vágott közbe Liz. – Teát akarok!

Tíz perccel később Nina még mindig nem jutott el odáig, hogy elmesélje, hogyan sérült meg. De legyünk igazságosak, a tíz perc azzal telt el, hogy Laura elmondta, mit kell tudni a tűzről, a lakásáról, az álláskereséséről... Ninának eközben sikerült bal kézzel elkészíteni a teát úgy, hogy nem lötyentette ki, és Laura ennek alapján magában úgy becsülte, hogy legalább egy hónapja rajta lehet a gipsz.

– Köszönöm – vette át a teát. – De most komolyan, hogy törte el a kezét? Tényleg szeretném tudni. – Letelepedett egy asztal szélére a kis iroda hátsó részében, miután udvariasan, ám hasztalan megkérte a macskát, hogy menjen odébb. Ferdinand akkorra már végletesen feszült idegállapotban volt, így Liz kénytelen volt közbelépni, és felajánlani a saját székét.

Nina égnek emelte a tekintetét.

– Szuperunalmas történet. Megcsúsztam, amikor kiléptem a zuhany alól, a kezem a vécészsze aljához ütdött, és rossz irányba hajolt a csuklóm. Roppant elegáns esés volt. Ezentúl életem során akárhányszor valami zavarba ejtő helyzetbe kerülök, a fülemben aláfestő zeneként mindig megjelenik az a hanghatás, ahogy a meztelen, vizes fenekem csattan a fürdőszoba padlóján. Úgy hangzott, mintha valaki egy légyecsapóval agyonütne egy delfint.

Laura Ninára nézett, és a legszívesebben kitérte volna a száját. Ő olyan családban nőtt fel, ahol mindenkinek megvolt a megrögzött véleménye mindenről, és ennek hangot is adott, valószínűleg az átlagnál határozottabban, de ahogy Nina beszélt, az nem hasonlított senkire, akivel eddig találkozott, és ez kissé megijesztette. Nina annyira hadart, és olyan magabiztosan adta elő a mondandóját, hogy Laura mentálisan kicsit hátrébb lépett. Ő maga inkább az a típus volt, aki jobban szeret cselekedni, mint

beszélni. Legalábbis a nagymamája mindig ezt mondta róla, ahányszor előfordult, hogy egy mondat közepén csak úgy elhallgatott. A nyelve megakadt, a fivérei meg kinevették, de ő nem tudta befejezni a mondatot.

– Nem hiszem, hogy ez unalmas sérüléstörténet lenne – jegyezte meg Liz. – Inkább olyan, mint az *Oroszlán a könyvtárban* könyvtárosáé. – Erre mindhárom könyvesbolti eladó pontosan egyformán elmosolyodott. Nem olyan hátborzongató módon, mintha *A kukorica gyermekei* vagy *A stepfordi feleségek* című film szereplői lennének, inkább csak megszokásból.

Laura összevonta a szemöldökét.

– Az egy könyv? – *Ritka gyors a felfogásod, Costello*, róttá meg magát. *Végül is egy könyvesboltban vagy, ugyebár.*

– Igen, egy csodás gyerekkönyv egy oroszról, aki bemegy a könyvtárba. – Kis szünet után Liz hozzátette: – Nina szívesen felolvasná magának, de figyelmeztetem, hogy a végén sírva fog fakadni.

Mind Ninára néztek, akiről Laura nem gondolta volna, hogy sírós fajta, ő meg vállat vont.

– Sajnálom, mindig sírnom kell a boldog befejezésektől, vessetek a mókusok elé. Van egy klasszikus biztosítás reklám, amiben a kisgyerek azt mondja, hogy „A nagyié lehet a szobám”... – Megrázta a fejét, és Laurára pillantott, készen arra, hogy témát váltsanak. – Nem azonos a méretünk – ne vegye rossz néven –, de otthon van a barátom ruháiból tiszta, és az ő melegítőnadrágja legalább száraz. – Megborzongott. – Utálok nedves ruhában lenni. Gimiben úszásra kellett járnunk, és gyorsan kellett átöltözni a következő óra előtt, és meglepően nehéz feladat volt nedves lábra felhúzni a térdzoknit. – Egy pillanatra lehunyta a szemét, és hozzátette: – Hazaugrom, és hozok pár ruhát. Itt lakom nagyon közel.

– Pontosán ezért tartom a ruhatáram felét mindig a kocsim csomagtartójában – szólt közbe Polly. – Soha nem tudhatod, mikor lesz szükség egy új szettre.

– Laura nem kocsival jött, busszal – mondta Liz.

– Hogy mi? – vonta fel a szemöldökét Polly. – És hol van a kocsija? Az is leégett?

Laura megrázta a fejét.

– Nincs kocsim. Még csak egy-két hete vagyok itt, azóta tervezem, hogy beszerzek egyet.

Polly megdöbbsent.

– Mindenképp szüksége van autóra Los Angelesben. Úgy értem, rengetegen használják a tömegközlekedést, de itt nem olyan, mint New Yorkban... Nem igazán működik.

Nina megrázta a fejét.

– Tévedsz. A közlekedési vállalat szerint több mint egymillióan utaznak velük naponta, és több mint kétezer busz járja az utakat, habár valószínűleg nem egyszerre. – Aztán vállat vont. – Mindegy, akkor elszaladok a száraz ruhákért, aztán lefolytathatunk egy tipikus Los Angeles-i beszélgetést arról, hogy melyik az előnyösebb: az autópályák vagy a városi utcák. – Azzal az ajtó felé indult.

– Köszönöm – mondta Laura kissé kételkedve. Nem volt biztos benne, hogyan tudna hozzájárulni egy ilyen beszélgetéshez. – Annyira kedvesek hozzám...

– Úgyis olyan nyugis a mai délután – felelte Liz, és még egy kis forró vizet öntött a teájához. Kilesett az irodából, hogy mi a helyzet a boltban, de csak két törzsvásárló lézengett ott, akik majd úgyis szólnak, ha szükségük van rá. Liz feketébe volt öltözve, a kedvenc színébe, a pólóján *Kösz, inkább nem* felirat díszelgett, amit Laura nem annyira értett, hiszen a nő idáig igazán nagyon segítőkész volt vele. Érezte, hogy kezd megfájdulni a feje.

Polly izgatottan ugrálni kezdett.

– Ó, te jó ég, el sem hiszem, hogy ez nem jutott előbb eszembe! Lakhatna nálam! – Aztán rögtön kijavította magát: – Mármint nem szó szerint nálam, hanem a házban, ahol szobát bérelek. Az egyik lakó a múlt héten turnéra indult, és üres a szobája. – Polly szőke volt, mint Laura, de míg Laura haja az őzbarna, az arany és a karamell árnyalataiban játszott, addig Pollyé a leghalványabb szalmaszínű volt, és hozzá kék a szeme, amivel mindenhol izgalmat és drámát látott. Szivárványszín csíkos harisnya volt rajta lila kordbársony miniszoknyával, sárga cipővel és a pólóján egy süti képével. Eléggé sajátos volt a megjelenése.

Liz a homlokát ráncolta.

– Mivel turnézik?

Polly megvonta a vállát.

– A *Jézus Krisztus Szupersztárral*? Számít ez? – Pollyt általában nem érdekelték a részletek, inkább a nagyobb összefüggésekre koncentrált, és szerette az új ötleteket.

– Nem különösebben – felelte Liz. – Csak kissé színebbé teszi a napomat, ha tudom. – Liz is szerette a jó ötleteket, ahogy bárki más, de azt is élvezte, ha elveszhetett az apró részletek rengetegében.

Laura még mindig kicsit úgy érezte magát, mint egy ázott veréb, habár a tea jót tett neki.

– És merre lakik? – kérdezte Pollytól.

– Nagyon közel, a Hancock Parkban. Pompás hely, imádni fogja. Egy nagy, régi ház, a tulajdonos is ott lakik, és szobákat ad ki. – Elvigyorodott, és sárga Doc Martens bakancsos lábát lóbálva letelepedett az íróasztal szélére. – A gyerekei már felnőttek, és unatkozott egyedül. Örületes nő.

Te már csak tudod, gondolta Laura.

– És mekkora az a ház? – kérdezte kíváncsian.

– Ó, hatalmas! Öt hálószoza van – felelte Polly. – Nem beleszámítva a tulajdonos lakrészét, ő egy egész emeletet használ. – Az ujjain számolva sorolni kezdte: – Maggie-é a legfelső emelet, ő a tulajdonos, aztán az első emeleten van három hálószoza, a földszinten kettő. Azt hiszem, eredetileg nem hálószozák voltak, hanem étkező és nappali, de most hálószozának használjuk. – Rámosolygott Laurára. – A konyha és a kert közös, van medence is meg háziállatok, és minden nagyon remek.

– Nem is tudom... – Laura ideges lett a gondolatra, hogy lakótársakkal éljen együtt, főleg olyanokkal, akik ilyen könnyedén hazavisznek vadidegeneket. – Nem hiszem, hogy van elég pénzem kauciót fizetni. Úgy értem, van némi megtakarításom, de a biztonság kedvéért... – Elővett a zsebéből egy névjegykártyát. – A ház tulajdonosa, ahol lakom, azt mondta, pár éjszakára fizeti a hotelt. Talán fel kéne hívnom... – A névjegy nedves volt, de a telefonszám olvasható. – Úgy értem, nem is ismer, lehetnék akár sorozatgyilkos is.

Polly elnevette magát.

– Nem hinném, azok elég ritkák.

Liz komoran felhorkant.

– Vagy talán csak ritkán kapják el őket, erre gondoltál már?

– Nem – mondta Polly. – Különben is, van valami a cipőjében, ami azt súgja, hogy megbízható. – Mind lenéztek Laura tagadhatatlanul gyakorlatias edzőcipőjére. Polly elővette a mobilját, és elkezdett bepötyögni egy számot. – Rögtön fel is hívom a főbérőmet.

Laura nyitotta a száját, hogy tiltakozzon, de összeakadt a tekintete Lizével, aki megrázta a fejét.

– Ha egyszer beindult, úgysem tudja leállítani – mondta, aztán felállt, és távozott, hogy könyveket adjon el a betűre éhező vevőknek. – Törődjön bele a sorsába, pihenjen egy kicsit, és szárítkozzon meg!

Pollyval együtt kimentek, és majdnem teljesen becsukták maguk mögött az ajtót. Laura a macskára nézett. A macska Laurára. Egyikük sem szólt semmi. Laura azért, mert nem beszélt macskanyelven, Ferdinand pedig azért, mert épp el volt foglalva azzal, hogy fejben egy levelet fogalmazzon a szenátusi képviselőjének.

MÁSODIK FEJEZET

Másfél órával később egy nagyon puha anyagú melegítőnadrágban és kapucnis felsőben, aminek az elején *Győzd le a gonoszt, olvass sokat!* felirat volt, Laura ott találta magát a kocsiban Polly mellett, útban a ház felé. A lánynak egy imádni való kis, élénk narancssárga Fiat 500-asa volt, és a ház alig több mint egy kilométerre volt a könyvesbolttól, úgyhogy az út szerencsésen rövidnek bizonyult. Laura ideges utas volt, de azért ügyesen sikerült lepleznie. Főleg azért, mert Polly ügyet sem vetett rá, mivel épp a környék történelmét ismertette dióhéjban.

Az 1920-as években egy George Hancock nevű olajbáró építtette fel Los Angelesnek ezt a kerületét, amely még ma is a nevét viseli. A Hancock Park még mindig a város egyik leggazdagabb környéke, és Laurának többször is úgy leesett az álla, hogy majdnem súrolta a szépen